

atîția comentatori din țările burgheze, de vreun conflict între Esenin și realitatea socialistă. Ridicole sînt și referirile la animozitățile criticii. Dimpotrivă, cu unele excepții, critica vremii a receptat cu îngăduință creația lui Esenin, l-a tratat, cum s-ar spune, mult mai blind decît pe Maiakovski, de pildă. Și apoi, ar avea oare dreptul Esenin la un loc în rîndul marilor poeți ai lumii, dacă s-ar fi sinucis din cauza unor înțepături critice? Adeziunea poetului la realitatea constructivă și programatică a revoluției socialiste a fost tot atît de totală și sinceră ca și exuberanța cu care se extazia altădată în fața mestecenilor din Reazan. Cînd, unindu-și vocea cu durerea sutelor de milioane, Esenin scria, în ianuarie 1924

И вот он умер...
Плач досаден.
Не славят музы голос бед.
Из меднолающих громадин
Салют последний даден, даден.
Того, кто спас нас, больше нет.
Его уж нет, а те, кто вживе,
А те, кого оставил он,
Страну в бушующем разливе
Должны заковывать в бетон.

Для них не скажешь:
«Ленин умер!»
Их смерть к тоске не привела.

Еще суровой и угрюмой
Они творят его дела...

el exprima un sentiment copleșitor și inimitabil, căci nu întîmplător imaginea țării care așteaptă să fie ferecată în beton e reluată într-un context nou, subliniind ineluctabil dreptatea poporului revoluționar și a clasei muncitoare căreia poetul n-are să-i opună nimic, în afară doar de propriile aduceri aminte. Examenul pe care și-l face Esenin sie însuși e atît de sever, încît la un moment dat el se declară hotărît să-și rupă din suflet pînă și dragostea congenitală pentru Rusia patriarhală de altădată:

Полевая Россия! Довольно
Волочиться сохой по полям!
Нищету твою видеть больно
И березам и тополям.

Я не знаю, что будет со мною...
Может, в новую жизнь не гожусь,
Но и все же хочу я стальною
Видеть бедную, нищую Русь.

¹ Și iată că el a murit... Plîsul supără. / Nu glorifică muzele vocea nenorocirilor! / coloșii de bronz / răsună în lătratul ultimului salut. Acela, care ne-a salvat, nu mai există. / El nu mai există, iar acei care trăiesc, / acei, pe care el i-a lăsat, / ferecă în beton / țara ce s-a revărsat furtunos. / Lor n-o să le spui: / „Lenin a murit!” / Moartea nu-i poate împinge la disparare..., Și mai aspru, și mai încruntat / ei împlinesc cauza lui.